

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Draconites, Johannes, 1494-1566: Zvěstování ●

Prosinec 2011 – vánoce

Na maličký okamžik jsem tě opustil, avšak shromáždím tě
v převelikém slítování.

Izajáš 54, 7

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé.

Znovu otevíráme příběh, který by už mohl být ohraný. Malé dítě narozené kdesi v nedůležité části Římské říše položili do jeslí. A nás to stále znovu udivuje, znovu z toho máme radost. S vděčností se přiznávám k tomu, co nám v našem sboru říkal bratr farář Baštecký. „Nemyslím, že je potřeba být za každou cenu originální. Rád se každý rok vracím k tomu podivuhodnému příběhu z evangelií.“

A tak ten příběh znovu pročítáme a vyprávíme. Nechme se vést jeho podáním v Matoušově či Lukášově evangeliu. Oba evangelisté mají co říci. Ať už vstoupíme do Matoušova židokřesťanského sboru a nasloucháme ujištění, že dějiny Božího lidu vstoupily do svého finále a Bůh, a nikdo jiný poslal, na tento svět vysvoboditele, jakým byl Mojžíš. U Matouše můžeme pročitat původ Ježíšův a nechat se oslovovat příběhy těch, které Pán Bůh neopustil. Smíme se těšit z nenápadných a přece důrazných připomenutí Boží milosti v příbězích pohanských žen, které patří do rodu Ježíšova. Smíme přemýšlet nad vyznáním, že moudrost tohoto světa se sklání v dávných mudrcích před Boží slabostí, která se nabízí člověku. A především, smíme přijímat naději ze jména Immanuel, Bůh s námi. Naději, kterou evangelista Matouš rámuje své svědectví evangelia.

Nebo můžeme vstoupit do světa evangelisty Lukáše. I on má co říct. Snad právě on se svými politicko-sociálními důrazy. To on nechává putovat Josefa s Marií do Betléma jenom proto, že mocní tohoto světa si to usmysleli. On mluví o tom, že pro tuto rodinu neměli nikde místo. Že byli na okraji nejen pro císaře Augusta, ale také pro své spoluobčany. To Lukáš nechává vstupovat na scénu v nočním tichu pastýře, kterým anděl oznámil zvěst o naději pro lidi celého světa. To on staví mnohem víc do centra dění Marii a otevírá tím velice zajímavý důraz ve společnosti, která je dodnes spíše patriarchální. Skutečně, Lukáš se svým vánočním evangeliem má co říct našemu světu.

Vím, že jsem toho mnoho vynechal, vím, že vás osloví zase jiné důrazy. Těšme se tedy z vánočních příběhů, těšme se z radostné zvěsti o Ježíši Kristu, kterou první křesťané vyznávali ve svých hymnech:

„Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.“ Fp 2,6-7

Jiří Ort

Jen jedna hvězda postačí

Henri Lindegaard

*Byli tři a byli snad králové?
Ne, jen mudrci a hvězdopravci,
jimž hvězdy dávaly svá znamení
a oni prohlédali jejich smysl.*

*Bůh mluví k Židům skrze anděly
a k mudrcům promlouvá hvězdou.
„Hvězda vychází z Jákoba
a žezlo se pozvedá z Izraele!“
Jediná hvězda stačí k objevu cesty,
ta jenž po nebi chodí a k vyjití zve ty na zemi.*

*„Zazáři, Jeruzaléme, zde je tvé světlo,
nad tebou se vznáší sláva Páně,
zatímco po zemi se plazí tma.
Pozvedni oči a pohleď přec!
Všichni se sbíhají a přicházejí k tobě!“*

*Tak jako Abraham, jenž nemyslel na tělo a krev,
ani na délku cesty, tak také oni vyšli.
Kdo z nich je ten, jenž dlaní stíní oči,
aby rozeznal i mlhavé dálky?
Je to naděje.*

*Naděje s úsilím vede k vidění.
Ona sama jen doufá, protože nemá zrak.
Kdo je to ten, jenž pozvedá ruku
jako by chtěl říci: „Našel jsem?“
To je víra.*

*Víra je jistotou tomu, jenž nalézá.
A ten poslední, který klade ruku na svou hrud'
jako by chtěl podržet své srdce...
to není ani Melichar, ani Kašpar, ba ani Baltazar.
(Matouš 2)*

**Z knihy La Bible des Contrastes
přeložil J. P.**

Zápis

ze schůze staršovstva dne 10. 11. 2011

FINANČNÍ ZPRÁVA

na salárech nyní máme 164 350 Kč, vzhledem k plánu chybí 135 650 Kč. Sbírkový: 54 190, chybí 5 810 Kč. Loni bylo touto dobou vybráno méně. Dary členů a nečlenů - 29 000 Kč, chybí 6 000 Kč. Máme ve všech položkách víc než loni touto dobou.

VÁNOČNÍ HRA A VŠE KOLEM

Bylo konstatováno, že by bylo přínosné nějak zlepšit zvuk (tedy v podstatě srozumitelnost) představení. Ponechali jsme tuto otázku otevřenou eventuálním nápadům.

NOVÁ VARNÁ DESKA DO KUCHYŇKY

Konstatovali jsme, že se dostatečný počet presbyterů ještě nepodíval na web s varnými deskami, kde je „předvybraná“ dvojice. Ještě si necháme čas na prohlédnutí této nabídky a pak rozhodneme.

SBÍRKY

- *Provedené* – na jubilejní toleranční dar – 30. 10.; na sociální a charitativní pomoc – 16. 10.
- *Provést* – Sběrka na bohoslovce a vikariát – 25. 12.; Sběrka na Bible – 13. 11.; Seniorátní sbírka solidarity (na prodloužení pomoci sboru Hořovice)
- *Zaplaceno* – Personální fond – 35 500 Kč; Celocírkevní repartice – 10 823 Kč; Seniorátní repartice – 5 929 Kč

RŮZNÉ

- Zámek a světlo u vstupních dveří do domu v Tulské – domluveno, že Jiří Ort projedná s majitelem (správcovskou firmou), že bude vyměněn typ zámku pro vstup do domu (aby nebylo nutné nechávat nedověřené dveře) a instalován zvonek
- Proběhla izolace sklepa v Srbínském – naše poděkování nájemci Václavu Špaňhelovi.
- krabice pro Šluknovsko – výzva br.f. Mikuláše Vymětala – naplnit krabici od bot vánočními dárky pro děti z vyloučených lokalit na Šluknovsku. Eventuální zájemci mohou krabici přinést do vinohradského sboru.
- Evangelický týdeník Kostnické jiskry žádá o podporu 1 000 Kč. Naše rozhodnutí: podporu nepošleme, protože podle našich předchozích rozhodnutí budeme veškerou možnou finanční podporu směřovat Diakonii pro nevidomé.
- Konvice na kávu do kuchyně – budou koupeny nové, zařídí Lucie Kutová.
- Varhany – Sbor má přísliby dva dary na koupi varhan v celkové výši 40 000 Kč. Po delší debatě o podmínkách cenových, obchodních, akustických aj. jsme konstatovali, že by nejprve bylo vhodné požádat o konzultaci odborníky na zvuk klávesových nástrojů.

Zapsal: Tomáš Hrubý

Ejhle: Reynek ve Střešovicích

Na začátku byl e-mail od kamaráda z dávné vršovické mládeže a faráře sboru Praha – Střešovice Pavla Pokorného: „EJHLE – zhudebněné básně Bohuslava Reynka“ stálo v záhlaví přílohy a v dovětku těla mailu bylo něco jako „přijďte určitě, bude to stát za to“. Pro mladší a později narozené: Ejhle není v tomto případě citoslovce uvozující nečekané zjevení Reynkových básní, ale čtveřice Irena Škeříková (zpěv), Jiří Schneider (autor, zpěv, kytara), Jaromír Plíšek (kytara, zpěv) a Pavel Kočnar (kontrabas, zpěv). Docela hodně důležitá kapela křesťanského (stoprocentně židličkového) folku 80. let.

Střešovický kostel byl parádně zaplněný; hlavně – pochopitelně – příslušníky naší generace, těmi, kteří byli v zmíněných skvělých i odporných 80. letech mladí a krásní. Některé jsem potkal po řadě dnů, některé možná v tomto tisíciletí poprvé: kdyby za nic jiného, za toto patří Pavlíkovi i Ejhle velký dík.

Možná, že z předchozích řádků vypadám jako nekritický ctitel Ejhle. Musím říct, že v jejich době jsem je až tolik neobdivoval: měl jsem radši třeba jejich předchůdce, výborným vícehlasem disponující Pahoj, nebo zemitou folkbluesovou bandu Lídl & Velík. Ovšem nechat si ujít takovýhle výtah do hudební historie jsem si rozhodně nehodlal. Že se Ejhle věnovali poezii Bohuslava Reynka, jsem si mlhavě vybavoval, ale při vzpomínání na ně mi naskakovaly jiné písně: *Svitá nověj den*, *Ó hlavo plná trýzně* na text Pavla Rejchrtu, *Jidáš je váš svatý* s úžasným zpěvem Ireny Škeříkové nebo dylanovské *Cesty (Úterý končí středou)*. Když jsem se pohrabal ve starých páscích, našel jsem aspoň zhudebněnou Reynkovu báseň *Listopad*.

Tak tu ve Střešovicích hráli. A s ní dalších devět básní Bohuslava Reynka ze sbírky *Odlet vlaštovek*. Spolu s dost skrovným průvodním slovem nebylo celé vystoupení tedy příliš dlouhé a – zejména tím, že všechny básně zhudebnil Jiří Schneider – působilo jako z jednoho kusu. Mladí a neklidní mezi námi reptali, že je to pořád stejné, mně se zdálo, že se jednotlivé básně navzájem umocňují a takto pojatý večer je velký zážitek. Pravdou je, že melodie byly hodně artistní a trošku lopotně vypracovávané, že by se nějaká jen tak mimochodem zabýškla jak přírodní drahokam, to tedy ne. Nicméně s texty – básněmi pasovaly dohromady velmi dobře, což je podstatné. Pro případ, že bychom se v zhudebněné poezii nějak ztráceli, jsme všichni dostali příslušné básně natištěné: za to ovšem díky.

Vím, že provedení si mnozí velmi pochvalovali; přiznám se, že mé publicistické ucho nedá jinak, než abych napsal, že bylo trochu slyšet, že členové kapely jsou od muziky už přece jen podstatně vzdálenější než před těmi třiceti lety. Že nebyli tak dobře secvičení, přestože podle vlastních slov zkoušeli tolik, až přišel Jaromír Plíšek o hlas a na koncertě nezpíval (což byla asi druhá hlavní závada).

Ale to fakt není to hlavní. Kromě příležitosti k různým shledáním – jak jsem již zmínil – jsme od Ejhle dostali připomenutí jedné důležité hudební kapitolky a taky zážitek s poezií Bohuslava Reynka. Jak řekl jeden spoluposluchač, nikdo nemůžeme vědět, jestli je takhle ještě někdy uslyšíme. Děkujeme.

*Ejhle (večer zhudebněných básní Bohuslava Reynka),
3. listopadu 2011, kostel ČCE Praha – Střešovice*

Tomáš Hrubý

Procitání

(Bohuslav Reynek – Odlet vlaštovek, 1971)

Hodiny odbily. Semena stínu,
Sypou se. Nerostou. Nemají hlínu.
Chléb bude. Chvátají do smrti mlýnů.

Svítání, zatmění. Hodiny odbily.
V tmy, světla kamenech, Kainovo obilí.
Zas někdo procitá. Někoho zabili.

Svíjí se na věži had černý, had bílý.
Had hodin, svinutý. Slepý had zavilý.

Tma. Z tmy se rozední.
Zítří – už za chvíli.
Snad zrno vyklíčí. Klíč v zámku zakvílí.

Bohuslav Reynek: Pieta na dvoře

Pašijový příběh

Každé 3. úterý v měsíci se setkáváme k tématickému zamýšlení nad Bibli. V současné době je to pašijový příběh. Na tato setkání jste srdečně zváni. **JO**

Mk 15,33-41

Do adventního čísla sborového dopisu připadl text o Ježíšově smrti. Je to symbolické – vždyť právě velikonoční zvěst byla pro evangelisty výzvou k zodpovězení otázky „kdo byl tento Ježíš z Nazareta?“ ve vánočním příběhu.

Právě v tomto oddíle je nejvýrazněji vidět způsob práce evangelistů s Ježíšovým příběhem. Velice jim záleží na tom, aby bylo zřetelné, že podávají svědectví o skutečné události – o smrti skutečného člověka Ježíše. Na druhou stranu poznali, že se nejedná o běžnou smrt, ale o ukřižování Božího vyvoleného, Pomazaného. Máme tu tedy před sebou dva motivy, které se vzájemně proplétají. Zpravodajský a vykladačský. Ty působí v celém evangelijním podání Ježíšova příběhu, ale v popisu událostí Ježíšovy smrti tvoří jednotu zvlášť těsnou. Je tedy třeba odlišovat, ale nemůžeme oba důrazy prostě oddělit a snažit se vypreparovat to, co se opravdu stalo. Evangelisté byli svědky, nikoliv historiky. Stejně tak oslabíme výpověď evangelistů, když se budeme snažit harmonizovat jejich podání do jednoho „skutečného“ příběhu.

Tma po vší zemi

V logice toho, co jsme pověděli o způsobu práce evangelistů, nebudeme hledat důvod této události v oblasti astronomické, ale v oblasti teologické. „*Okamžik Ježíšovy smrti je chvílí vlády tmy v hlubším, než jen přírodním smyslu. Vždyť na čas hasne největší světlo, které bylo dáno tomuto světu, právě Ježíš Kristus.*“ (Souček str. 202) Zároveň tu oprávněně vnímáme odkaz k prorockým textům, které chvílí tmy vidí jako znamení Božího soudu. „*V onen den způsobím, je výrok Pannovníka Hospodina, že slunce zapadne v poledne, tmou zahalím zemi za jasného dne.*“ (Ámos 8, 9)

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil

Další typická ukázka svědectví evangelistů. Toto Ježíšovo zvolání na kříži zachycují Marek s Matoušem, Lukáš se neodvažuje jít tak daleko a nechává Ježíše zvolat slova pokorné odevzdanosti: „*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*“ Jan pak slova svrchované moci nad událostmi, které se Ježíše snaží ukázat jako velký omyl: „*Dokonáno jest.*“

Nejde tedy o to, jak to bylo „ve skutečnosti“, ale o to, co nám Marek s Matoušem chtějí říci. Znovu nás vedou k žalmu 22 (Ž 22, 2). Uprostřed tragiky, uprostřed vítězství sil tohoto světa nad Boží nabídkou života, evangelisté vyznávají, že to není konec. Ž 22 vede čtenáře od úzkostí trýzněného k díkůvzdání za vysvobození a k vyznání jistoty vítězného kralování Hospodinova (Ž 22, 29). „*Čtenář evangelia má tím být povzbuzen, aby skrze opuštěnost kříže prohlédal k vítěznému vzkříšení.*“ (Souček str. 203)

Zároveň tu máme před očima vyznání, že Ježíšovo utrpení bylo skutečné, že vstoupil do našeho života se vším, co tento život přináší. Tedy i s pocity opuštěnosti a bezmocného nepochopení Boží cesty. „*Právě v tomto skutečném opuštění pravého Mesiáše Izraele od Hospodina, pravého Pána Izraele, se děje odpykání a smíření hříchu Izraele i všeho světa. Smíme snad ve smyslu evangelistů říci: jeho mesiášství bylo tak odchylné od jakékoli slávy a vnější moci, že ani jemu samému nebylo v okamžiku vrcholného utrpení viditelné. Byly zde překročeny hranice toho, co je lidsky postižitelné a zachytitelné.*“ (Souček str. 203)

Roztržení opony

Chrámová opona byla symbolem – oddělovala nejnitrajnější svatyni svatých od vnější svatyně, ve které se konaly každodenní kněžské služby. Do svatyně svatých směl vstoupit pouze jednou ročně velekněz v den smíření, kdy konal obřad na očištění Izraele od hříchů. Jestliže tedy evangelisté mluví o roztržení chrámové opony, zřetelně nám svědčí o tom, že už toto není potřeba. Ježíšova smrt je pravou obětí, která je dána za hřích Izraele i všeho lidu jednou provždy. „*Lze říci: jestliže tma po vší zemi vyjadřovala soudný význam smrti Ježíšovy, znázorňuje roztržení opony její význam vykupitelský, i když zároveň vyslovuje konec izraelského kultu, a náznakem tedy naplnění předpovědi zrušení chrámu.*“ (Souček str. 206)

Vyznání setníkovo

U tohoto vyznání zůstaneme pouze u Marka, jakkoli je má ve svém textu i Matouš. Marek má totiž na vyznání Ježíše jako Syna Božího postavenou celou strukturu svého spisu. V první kapitole při Ježíšově křtu se ozývají slova z nebe, o kterých víme my jako čtenáři a Ježíš. V 9. kapitole při proměnění na hoře to uslyší Petr, Jan a Jakub. Pak už to slyšíme (pomineme-li výkřiky nečistých duchů v 3, 11 a 5, 17) od velekněze při výslechu – tam ovšem jako kritiku. A nyní tady – Ježíš umírá na kříži a v této chvíli, ve chvíli naprostého zmaru a prohry, se ozývá vyznání pohanského (!) setníka. Právě tento Ježíš je Boží Syn. Právě tento Ježíš plně reprezentuje Boží cestu za člověkem a pro člověka. Právě v tomto Ježíši nám Pán Bůh nabízí život. **JO**

Kronika vršovického sboru – 6. díl

Před dalším dílem kroniky br. ing. Nováka bych rád uvedl několik slov k br. faráři Jelínkovi, o kterém se br. Novák v tomto textu zmiňuje. Br. farář Jelínek působil i ve sboru v Rovečném. Nedávno jsem tam oddával manžele Fišerovi a s překvapením a s radostí jsem zjistil, jak ve sboru na br. faráře Jelínka pěkně vzpomínají. Jeho neštěstím zřetelně bylo, že z Vysočiny odešel.

S lítostí jsem se rovněž dozvěděl, že br. vikář Eiderna zemřel poměrně nedávno. Kontakt jsme však neměli a nemohli jsme ho pozvat na výročí sboru, které se konalo před 10 lety.

JO

*Potřebujete však vytrvalost,
abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho,
co bylo zaslíbeno.*

(Židům 10, 36)

Ilustrace: Ivan Steiger

Minule jsme naši historii opustili v roce 1952, kdy si náš sbor pro časté vynucené změny místa a začátku bohoslužeb vysloužil přezdívku „putující církve“ ...

Proto jsme se po získání alespoň dlouhodobého pronájmu opuštěného hostince v Charkovské ulici 19 (roh Černomořské 10) cítili jako pamětníci Šalamounova chrámu v Jeruzalémě – kteří plakali při dostavění druhého chrámu po návratu z Babylonského zajetí – nejen pro zánik bývalé slávy ve sboru Vinohradském, ale i z radosti, že Bůh nezavrhl poutníky Vršovické. Za podpory Synodní rady a Jeronýmovy jednoty jsme mohli získané prostory i slušně vybavit.

Těžkou ranou v této době pro sbor byla skutečnost, že vikář, dr. Eiderna, stále více podléhal vlivu alkoholu, málo se staral o rodinu, až byla situace neúnosná a on na funkci duchovního nakonec k 6. 6. 1952 resignoval.

Dříve, než jsme se sami stačili postarat o nástupce, doporučil nám Církevní úřad faráře Viléma Jelínka a ten byl s rozpaky zvolen 12. 10. 1952 a instalován 11. 1. 1953. Rozpaky vyplývaly z informací, že farář Jelínek byl povolán Církevním úřadem za vedoucího ústavu naší theologické fakulty v Jirchářích. V Praze na Smíchově mu byl přidělen byt. V ústavu studentů brzy vyvolával četná nedorozumění, takže tehdejší děkan fakulty J. L. Hromádka prosadil jeho výměnu. Protože farář Jelínek odmítl jakékoliv působíště mimo Prahu, byl přidělen do sboru na Žižkově, kde však už byli dva faráři, takže stav byl na delší dobu neudržitelný. Církevní úřad využil Vršovice jako první příležitost.

Zpočátku se život ve sboru za účasti nového faráře vyvíjel slibně. Nedělní škola začínala až o půl jedenácté, protože během bohoslužeb nebylo pro ni místo. Jedna skupina se potom shromažďovala v přední části modlitebny, druhá v zadní, třetí v předsíni a čtvrtá, nejmladší, v katakombách v Žitomírské, kde ji s velkou láskou a péčí vedla ing. Bayerová. Skupiny v modlitebně vedli členové staršovstva a pokročilejší mládež. Zvlášt oblíbený byl ing. Rejthar, který zpestřoval výklad svými zážitky pilota RAF z války.

Evidenci účastníků nedělní školy a někdy také přípravky vedl farář Jelínek velmi pěkně, každý dostal razítko koňské hlavičky v příslušném čtverečku. Ostatně pořádek ve sborových dokladech byl jednou z jeho předností.

Dorůstající ročníky se připravovaly ke konfirmaci. Jedné konfirmační slavnosti se zúčastnil církevní tajemník a nakonec se faráře Jelínka zeptal, zda si uvědomuje svou občanskou zodpovědnost za těch 23 konfirmandů. S politováním musím napsat, že se až na výjimky rozplynuli beze stopy. Vytvořit dorost z této skupiny se nepodařilo.

Mládež měla velmi závažné programy, které se snažila řešit vlastní debatou, často na základě přečtené odborné literatury. Přitahovala tak ke své činnosti bohoslovce a zástupce z jiných sborů.

Pěveckého kroužku se účastnily dvě generace – mladší a starší. Mezi ně se farář Jelínek zařadil. Zpívali zpravidla o svátcích s velkým úspěchem.

Živou složkou byla také Kostnická jednota, vedená prof. Čudovou. Tato práce byla spojena s rozsáhlou křesťanskou službou.

Biblické hodiny vedl farář Jelínek způsobem, který snad nijak nekulhal za formou a obsahem v jiných pražských sborech.

Postupem času však vznikl ve sboru neklid a docházelo k nedorozuměním. Proto bylo dohodnuto, že staršovstvo vypracuje představu o úkolech faráře v našem sboru a současně farář kritiku a vlastní představu, co dále. **ing. Jan Novák**

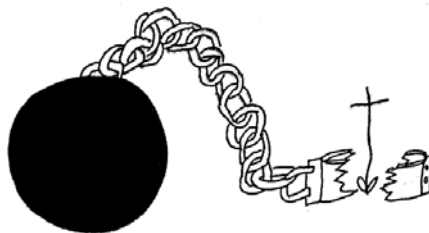
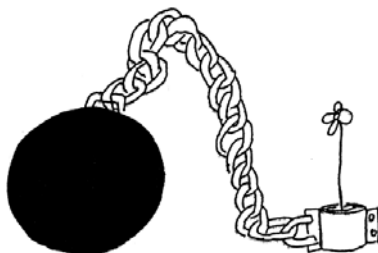
Stručný životopis

J.A.

*Narodil se svobodné matce,
ne v pohodlí domova,
ale na cestě, ve chlévě.
Lidé pro něho neměli místo.
Utíkal.*

*Zvěstoval lásku a odpuštění.
Uzdravoval.
Nic nevlastnil
a přece se ho mocní báli.
Chytili ho a potupně zabili.
Bylo to jeho vítězství.*

*Věřte – přijde.
Vlastně už je mezi námi.*

Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? (Izajáš 43, 19)

Ilustrace: Ivan Steiger

Recept prosinec 2011

*Když jsme se v neděli vrátili z kostela, přemýšlela jsem, co bych honem upekla ke kafi. Najednou jsem si uvědomila, že už jsem dlouho nedělala **piškot** podle sestry Mařenky z Lozic. Před více lety jsme občas z chalupy zajeli na bohoslužby do Lozic. Často se stalo, že sestra Mařenka (tak se jí běžně říkalo) přinesla piškotový dort upečený podle svého speciálního receptu, velmi jednoduchého. Používala jsem ho, ale jak to bývá, najednou se z našeho jídelníčku na čas vytratil. Takže jsem v neděli musela vytáhnout svůj sešit s recepty, abych si oživila, jak na to. Koláč byl upečený rychle a stejně rychle zmizel, tak snad není od věci, když se s vámi o recept podělím.*

Základem jsou vejce, na dort jsou potřeba asi tři, na koláč podle velikosti plechu 4-5. Celá vejce zvažíme, podle receptu se má použít tolik polohrubé mouky a tolik cukru moučky, kolik váží vejce. U mouky váhu dodržuji, cukru dávám o dost méně. Z bílků ušleháme sníh, předtím ale přidáme na každý použitý bílek jednu lžici studené vody. Když je hotový sníh, za stálého šlehání přidáme žloutky a cukr. Do pěny opatrně zamícháme nakonec mouku. Podle receptu se nemusí používat prášek do pečiva, já jsem zjistila, že je to jistější. Ve vymazaném a vysypaném pekáči či dortové formě se má těsto dávat do nerozehřáté trouby. Dále můžeme upravovat a zdobit všemi možnými způsoby.

*A přidám ještě jeden recept. Slyšela jsem ho v rádiu od baviče Petra Novotného. Když jsem ho pak zkusila hledat na internetu, zjistila jsem, že je tam mnohokrát. **Hruška zapéčená v hermelínu** je lahůdkou, kterou si můžeme dopřát možná právě ve vánoční době.*

Hermelíny ve středu vykrojíme tak, aby se do nich dala pěkně posadit hruška. Skrojek sýra necháme na plnění hrušek. Hrušku seřízneme u stopky a skrojek vyhodíme. Lžičkou odstraníme jaderník a místo něj naplníme skrojek sýra. Hrušku posadíme do hermelínu, obalíme plátkem parmské šunky a na vymazané zapékací misticke pečeme v predehřáté troubě na 190 °C cca 15 minut.

Nakonec bych vás prosila, abyste se podělili o svoje osvědčené recepty. Moje zásobý se už zase ztenčují.

Marie Ortová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč